
Yns Tien
Eternus II
Osud

Æternus II
Osud

Yns Tien

Aeternus II
Osud

Yns Tien

AEternus II – Osud
Yns Tien

© Yns Tien, 2026

Prvé vydanie

Jazyková úprava a grafická úprava: Publico.sk

ISBN 978-80-570-8497-6
ISBN (EPUB) 978-80-570-8499-0
ISBN (MOBI) 978-80-570-8500-3
ISBN (PDF) 978-80-570-8498-3

Som Tyche.

Pre niektorých som bohyňa náhody, pre iných len hlúpa výhovorka. Volajú ma Osud, Šťastena, Sudička... Ako keby mi na tých menách záležalo. Mením si ich podľa storočí, ľudí a ich strachu.

Nie som dobrá. Nie som zlá. Som len potrebná. Milujú ma, keď dávam. Nenávidia, keď beriem. Ale nikto ma nespochybní, pretože ma všetci ticho čakajú, dúfajú vo mňa. So zovretými perami a neistotou v hrudi. Ja to viem. Cítim to. To jemné napätie v priestore, keď niečo visí vo vzduchu a nikto netuší čo.

Myslíte, že rozhodujete? Ale no, aké milé. S radosťou vám nechávam pocit výberu. Pozorujem vašu ilúziu voľby. Všimla som si, že vás to upokojuje. Páči sa vám predstava, že ste kapitánmi svojich lodí... kým ich ja potichu tlačím k brehom, ktoré som si vybrala.

Som vrtošivá, áno. Ale nikdy náhodná. Moje nálady sú krivky v čase. S radosťou otváram dvere len preto, aby som ich vzápätí s treskom zavrela. A predsa som tu vždy v pravý čas. Presne vtedy, keď už prestanete dúfať alebo keď si myslíte, že ste vyhrali.

Hovoríte, že som nespravodlivá. Možno. Ale nie som tu z dôvodu spravodlivosti. Som tu kvôli rovnováhe. Ja nežiadam. Ja nečakám. Ja určujem. Náhoda nie je slepá, pozerá sa mojimi očami. Neexistuje „keby“. Neexistuje „čo ak“. Existuje len to, čo som dovolila, a to, čo som odmietla. Som architektka vašich pádov aj vzostupov. Som sila, ktorá stojí za vašimi túžbami, aj keď si ich nechcete pripustiť.

A ak niekedy mlčím, tak preto, lebo už dávno viete odpoveď. Len si ju nechcete priznať. Preto svoje vety nedokončím. Preto sa niekedy odvrátim. Nezabúdajte, ja sa neotáčam chrbtom z pomsty. Robím to, aby ste sa konečne pozreli dopredu.

Som Tyche. Som Osud. A vy? Hrajte ďalej. Bavíte ma.

OBSAH

1. EITBER (1979)

EX TEMPORE (BEZ PRÍPRAVY)....10
POKRVNÉ PUTO....14
BÚRKOVÉ MRAKY....21
BYŤ KRÁĽOVNOU JE STAV MYSLE....28

2. NEMYSLITEĽNÉ

ROVERI-VLCI (1979)....36
POSLEDNÝ POKUS....43
PROBLÉMY S PAMÄŤOU....50
SIRÉNY....56
INFORMÁCIE Z PRVEJ RUKY....61

3. LABYRINT SYMBOLIKY

NÁVRAT BOHOV....68
AD OMNIA PARATUS (NA VŠETKO PRIPRAVENÝ)....81
NA TO ANI NEPOMYSLI! (APRÍL 1979)....86
PROSÍM, HOVOR SO MNOU!....95
JOFIEL....104

4. PREZUMPCIA MLČANIA

A TERAZ ČO?....111
ALFA A TAMIEL....116
TRINÁSTA KOMNATA (1979)....123

VASARIAH A SIBYL 129
MORFICKÉ REZONANCIE 134

5. HORIZONT UDALOSTÍ (1979)

ASMODEUS QUARINAH 140
KNIEŽA SNOV 148
HRANICE ŠIALENSTVA 153
NEHRAJ SA SO MNOU, KEĎ TO NEVIEŠ! 159
PADLÍ ANJELI 166
TAJOMSTVO KRÍDEL 171

6. NIEKEDY, NIEKDE

NIEKEDY, NIEKDE 1 177
NIEKEDY, NIEKDE 2 183
VESMÍR VERZUS TEQUILA 190
TRI PROMILE 196
ACTA NON VERBA (ČINY, NIE SLOVÁ) 204
POSUN KONTINENTOV 211
OMNIA VINCIT AMOR (NAD VŠETKÝM VÍŤAZÍ LÁSKA) 215

7. TYCHE (1979)

ILÚZIA VOĽBY 220
TYCHE 224
KDE FÚKA INÝ VIETOR 229
SIC ERAT IN FATIS (TAK URČIL OSUD) 234
KRV, KTORÁ NEPODLIEHA OSUDU 240
PALÁC OSUDU 244
AXIÓM OSUDU 249
OSUDOVÁ HRA 255
RATIO FATUM VINCERE NULLA VALET 260
VEČERA S TYCHE 266
S OSUDOM SA ŠACH NEHRÁ 272
RASPUTIN 279

8. KORÓZIA CITOV

ZLOMENÁ LOGIKA (APRÍL 1979)....289
NEVYPOVEDANÉ SĽUBY....294
NÁVRAT ASMODEUSA....299
ZLOMOVÁ SEKUNDA....303
ZÁBLESK BERNADETT....308
NECH CHCEŠ ČOKOĽVEK, JA TO NEMÁM....313
MIGRÉNA....320

9. NEVADÍŠ MI

NAD RÍŠOU SA BLÝSKA....326
NEITOV SLOVNÝ ARZENÁL....331
JUSTIČNÝ OMYL....336
POSTULÁT NEVYSLOVENÝCH DOMNIENOK....341
EMOCIONÁLNE MÍNOVÉ POLE....348
NEVADÍŠ MI… NIEKEDY....354
KOGNITÍVNA DISONANCIA....360

10. TRITON

NEŽ PRÍDE PRÍLIV....367
C'EST LA VIE....372
TENTO KRUH SA TOČÍ UŽ PRÍLIŠ DLHO....377
MÁME PREDSA VEČNOSŤ....381
ŽIADOSŤ O ZÁZRAK (JÚL 1979)....388
BOJ PRINCÍPOV....392
SNOVÉ VIATIKUM....398
NEVZDÁVAJ TO!....402

11. PROTEUS

ZEPAR U LUCIFERA....407
NAJVÄČŠIA LESŤ VESMÍRU....412
KTO MÁ NAJKRAJŠIU TVÁR PO BOHU?....419

BLAHOSKLONNOSŤ (AUGUST 1979) 427
SINGULARITA 433
RYBOLOV 440

12. BREMENO SVETLA

TABULA RASA (AUGUST 1979) 448
HRÁDZA ZABUDNUTIA 456
UDI, VIDE, TACE (POČÚVAJ, DÍVAJ SA A MLČ) 462
NOČNÉ MORY A DESY 467
MALÁ VOJNA 474
EPIALES 478
PROMINENTNÉ PREBUDENIE 483
ZNOVUZRODENIE MIDGARDA 490
CENOTES 496

13. TANEC

TERAPIA (OKTÓBER 1979) 504
LA SCARZUOLA (1979) 511
ŽIADNA ZMLUVA, ŽIADNE PODMIENKY, VŠETKO RIADIM JA 518
TANEC RUSALIEK 523
ARCHANJEL MICHAEL 527
KRÁĽOVSKÁ RADA 531
HRA NA MAČKU A MYŠ 535
SNAŽÍM SA OSPRAVEDLNIŤ 541

14. ÚNOS

NEČAKANÉ STRETNUTIE (NOVEMBER 1979) 547
ALFIN TRIUMF 553
SOS 558
MOBILIZÁCIA 563
VOJNOVÝ STAV 569
ZA ZATVORENÝMI DVERAMI 575
NÁVRAT 147 580

AD ABSURDUM (K NEZMYSELNOSTI) 586
DOCHÁDZA NÁM ČAS NA STATOČNOSŤ 591
ALFINA CHIMÉRA.....597
ANATÉMA – OZVENA, KTORÁ NEZMIZNE 602

1. EITBER (1979)

EX TEMPORE (BEZ PRÍPRAVY)

„Ticho plné lásky má často väčšiu silu liečiť a prepájať než tie najlepšie zamýšľané slová.“

Rachel Naomi Remen

V tejto chvíli sa svet zúži na jediné objatie. Neitove ramená pevne zvierajú Eitber, no jeho dotyk nepripomína útechu. Je v ňom niečo neosobné, vzdialené, akoby to bol len úkon, ktorý musí splniť, nie prejav skutočnej blízkosti.

Slzy si razia cestu po jej tvári. Hľadá v jeho chlade aspoň úlomok istoty, niečo, čo by ju ukotvilo. Ostáva zmrazená medzi dvoma svetmi, tým, ktorý poznala, a tým, ktorý sa jej práve odhalil. Čelí drvivej pravde: je dcérou samotného vládcu snov. Táto pravda ju zasiahla ako ostré úlomky nášľapnej míny prenikajúce hlboko do duše. Zanechala ju bez dychu, s tisíckou nezodpovedaných otázok. Každý záhyb jej mysle kričí po odpovediach, po uistení, že to všetko má zmysel. No jediným, čo ju v tej chvíli drží nad hladinou, je jeho pevné objatie. Pripomína jej, že nie je sama. Toto prepojenie, táto hlboká intimita medzi nimi, je ako neviditeľné puto krvi: tiché, neochvejné a neoddeliteľné.

Našla otca. Jeho prítomnosť jej poskytuje záchytný bod, ktorý ju drží. Až doposiaľ žila v presvedčení, že svojich rodičov už nikdy neuvidí. Verila, že ako dieťa prežila nejakú strašnú katastrofu, pri ktorej o nich prišla, a táto traumatická udalosť jej úplne vymazala

pamäť. Jej detstvo je zahalené oparom, kde jednotlivé momenty miznú ako dym vo vetre. Na matku si pamätá len v krátkych záblesknoch, takých letmých, že z nich nedokáže poskladať celistvý obraz. Úlomky spomienok sú ako fragmenty rozbitého zrkadla: každý odráža malý kúsok reality, no dohromady nedávajú zmysel. Často sa snaží zachytiť tie prchavé okamihy, no vždy jej unikajú. Zanechávajú ju v ešte väčšom zmätku, v túžbe po odpovediach, ktoré sa zdajú navždy stratené ako v dlani topiaci sa sneh.

Na otca nemá žiadne spomienky. Jej prvý jasne a pevne uchytený okamih je, keď sa ocitla pred palácom. Pamätá si jemný závoj trblietavej hmly, ktorý sa vznášal vo vzduchu, a svetlo lámajúce sa na mramorových stĺpoch. V hlave jej neustále znela jediná veta: „Nájdi Neita, ty patríš do Snenia.“ Bola to veta, ktorá nepôsobila ako myšlienka, ale ako príkaz, neodbytný a vtlačený hlboko do jej vedomia. Bez toho, aby vedela, čo ju čaká, ten hlas nasledovala. Netušila, čo všetko tým odkryje. Keď prekročila prah paláca, jej srdce nepokojne bilo. Hľadala Neita, osobu, o ktorej vedela len to, že ju musí nájsť. Nemala ani zdania, kto sedí na tróne. Muž s tvrdým pohľadom a aurou severného pólu. Zachmúrený vládca snov ju pozoroval z výšky svojho majestátu očami pripomínajúcimi ľadové útesy. Netušila, že jej osud je prepletený s jeho. A už vôbec nevedela, že ten cudzí chladný panovník je jej otec. Eitber tam stála, v tichom paláci, obklopená tajomstvom, ktoré sa jej príchodom začalo pomaly odhaľovať. Ako keby samotné Snenie zadržalo dych a čakalo, čo urobí ďalej.

Už vyše dvesto rokov prebýva v ríši Snenia, no stále nedokáže pochopiť, prečo ju jej otec vyhľadal a priznal ako svoju dcéru až teraz. Tvrdí, že o jej existencii nevedel, no má pochybnosti, či mu môže veriť. V jej mysli sa prepletajú otázky a neistota ako pavučina, ktorá sa s každým dotykom ešte viac zamotáva.

V Neitovej tvári sa zračí zvláštna zmes pokoja a odmeranosti. Jeho myseľ rýchlo vyhodnotila situáciu; síce očakával, že k sebe

pritiahne svoju dcéru, no ani na okamih netušil, že to bude práve Eitber. Táto zmena ho zaskočila a uvrhla do tichého šoku. Napriek svojmu obvyklému stoickému pokoju a autoritatívnej prítomnosti cíti, ako sa v jeho vnútri rozlieva zmes zmätku a prekvapenia. Jeho pohľad, zvyčajne tvrdý a neprekonateľný ako ľadový štít, na krátky okamih zmäkne. Objaví sa v ňom jemný záblesk niečoho nečakaného, možno slabý náznak otcovských citov. Eitber je však príliš pohltená vlastnými myšlienkami, otázkami a vnútorným otrasom, ktorý v nej stále doznieva, aby si to všimla. On sa rýchlo spamätá a vráti sa k svojej zvyčajnej odťažitej rezervovanosti. No v jeho mysli zostáva jediná neodbytná otázka: Ako je možné, že jeho dcérou je práve ona?

Keď Eitber vstúpila do ríše Snenia a s drzou pokorou sa postavila pred jeho trón, ani len netušil, že pred ním stojí jeho vlastný potomok, dcéra, o ktorej si myslel, že ju ešte v tele Bernadett zabil. Po celé storočia neúnavne pátral po Bernadett, svojej stratenej láske, a zároveň po dieťati, ktoré mu právom patrilo. Podstúpil všetko, čo bolo v jeho silách, prechádzal temnými úskaliami Pekla, len aby ich našiel. Netušil, že zatiaľ čo sa brodil hlbinami temnoty, jeho dcéra bola celý čas doma, v ríši Snenia, vzdialená jeho dosahu. Teraz konečne našiel časť seba a časť Bernadett. To, čo tak dlho hľadal, sa ukázalo ako skutočné.

Myseľ mu zaplavia spomienky na Bernadett spolu s bolesťou, ktorá nikdy nezahojila rany.

Držiac v náručí svoju súčasť, svojho jediného potomka, cíti, ako sa celá jeho ríša jemne zachveje. Tektonické vrstvy Snenia ju spoznali a ako pri prvom stretnutí sa začínajú zoceľovať, spájať. Každý snový prvok sa pomaly dáva do pohybu s túžbou vytvoriť jeden harmonický celok. No hoci sa rany minulosti pokúšajú zaceliť, prázdnota zostáva. Chýba veľká odcudzená časť Neita, tá, ktorú si so sebou odniesla Bernadett. Vie to ríša. Vie to Eitber.

A vie to aj Neit. Oči sa mu naplnia slzami, keď konečne pochopí pravdu: Eitber nikdy nedokáže zaplniť dieru po Bernadett.

POKRVNÉ PUTO

Existujú rozhovory, ktoré za hodinu zmenia viac ako iné za celé roky.

Neit ešte chvíľu drží Eitber v náručí, kým sa jej dych nezrovná. Potom pomaly uvoľní objatie a jemne sa od nej odtiahne. Pohľadom naznačí smer k altánku, ktorý sa v tichu záhrady vynína ako spomienka z iného života. „Poď. Sadni si. Musíme sa porozprávať."

Eitber zastane a zadíva sa na altánok, akoby ho videla prvý raz. „Aj ten patrí mojej matke?" V Neitovi sa okamžite prebudia spomienky na chvíle, keď Bernadett tvorila bez námahy, akoby len nechala svet, aby sa jej prispôsobil, na jej sústredený výraz a na tiché rozhovory, ktoré tu spolu viedli.

„Áno," povie napokon. „Mala to tu veľmi rada."

Eitber k nemu zdvihne pohľad, oči stále lesklé od sĺz. „Kde je teraz?" zašepká.

Neit mlčí. Ticho medzi nimi sa natiahne, až sa zdá, že odpoveď nepríde. Napokon však prehovorí: „Pracujem na tom. Hľadám ju. Spomínaš si aspoň na niečo z detstva? Pred prechodom do iných svetov sa zvyčajne vymazáva pamäť. Pravdepodobne to urobili aj tebe. Skús sa zamyslieť… vybavuje sa ti niečo?" Vie, že žiada priveľa. Ale občas sa aj nemožné stane možným.

Eitber sa zahľadí do prázdna, akoby načúvala niečomu hlboko v sebe. „Možno mi vymazali pamäť," prehovorí hĺbavo, „ale

pocity nie. Nevidím žiadne tváre, neviem ti povedať detaily… ale tie najsilnejšie pocity a niekoľko zábleskov mi zostalo. Cítim, že ma matka veľmi ľúbila. Bola šťastná, že ma má. Ale zároveň často bývala smutná. Tajne plakávala.“ Odmlčí sa, potom dodá takmer šeptom: „A teraz už tuším, že dôvodom jej plaču si musel byť ty. Možno preto plakala, lebo si nás opustil.“ Pozrie na Neita. V očiach má otázku, ktorá je príliš bolestivá na to, aby ju vyslovila nahlas.

„Nie, tak to nebolo. Skôr naopak,“ odpovie Neit. Vie, že Bernadett jej určite povedala pravdu. Lenže Eitber to musela zabudnúť, tak ako všetko ostatné.

„Tomu neverím,“ povie rozhodne. „Neopustila by ťa. Pocity sú jazykom duše, tie sa nedajú vymazať. A ja cítim, že moja matka zo všetkého najviac túžila byť s tebou. Musela mi tú vetu, že ťa mám nájsť, opakovať každý deň. Pretože práve túto jedinú vetu si pamätám úplne jasne.“ Eitber hovorí oduševnene, takmer posvätným tónom. „Ako si spoznal moju matku? Čo sa vlastne stalo?“ Nenechá ho ani odpovedať a pokračuje: „Kde som sa vôbec narodila? Kde som žila?“ Príval otázok ho zasiahne ako lavína. Cíti, že Eitber túži poznať pravdu, o matke, o detstve, ktoré jej uniklo. Vie, že jej to dlhuje. No zároveň si uvedomuje, že o jej minulosti vie len málo. Môže jej ponúknuť len to, čo má.

„Spomaľ,“ povie stroho. „Tvoja matka bola človek. Narodila sa v ľudskom svete, neďaleko Paríža. Volala sa Bernadett Gaurtier a bola snovou anomáliou.“ Pozrie na Eitber, ktorá sa naňho zahľadí s takmer detskou zvedavosťou.

„Snovou anomáliou? Čo to znamená?“ pýta sa opatrne, akoby sa bála, že odpoveď zmení všetko, čo si doteraz myslela.

Neit sa nebadane pousmeje. Ten výraz, zvedavý, túžiaci pochopiť, mu pripomenie Bernadett. Rovnaký pohľad. Rovnaká hĺbka. No jeho hlas zostáva tvrdý, neochvejný. Hovorí vecne, s chladnou presnosťou, akoby prednášal dávno zabudnutú

pravdu. „Snová anomália je všetko, čo sa vymyká limitom snov, spánku a mojej ríši. Bernadett vstupovala do Snenia už od svojich štyroch rokov. Nesnívala ako bežní ľudia. Vždy keď zaspala, objavila sa priamo pri mne, bez ohľadu na to, kde som sa v ríši nachádzal. Noc čo noc, bez výnimky. Celý jej sen sa odohrával výlučne v mojej prítomnosti. Ak som sa od nej vzdialil, okamžite sa zobudila. Nemohla sa, tak ako ty či ostatní snílkovia, voľne pohybovať v Snení. Bola na mňa naviazaná. Takú snovú anomáliu táto ríša ešte nemala."

Eitber hltá každé jeho slovo, oči jej žiaria nedočkavosťou. „A potom?" zašepká.

„Ako rástla, zblížili sme sa," začne Neit pomaly. „Bernadett tu mala a stále má množstvo priateľov. Snenie považovala za svoj domov. Dohodli sme sa, že tu ostane navždy." Stíchne, slová mu viaznu v hrdle, hoci navonok pôsobí neotrasiteľne. Tí, ktorí ho skutočne poznajú, vedia, že jeho pocity sa neukazujú v gestách či mimike, ale v očiach. A tie sú teraz znova zaliate slzami.

Eitber sa nakloní dopredu, poháňaná túžbou vedieť viac. „A čo bolo ďalej?" spýta sa netrpezlivo.

„Plánovali sme svadbu. Trvala na tom, že chce žiť už len v Snení. Súhlasil som. Túžila po rodine. Po deťoch. Chceli sme ich vychovávať tu. Aj teba sme chceli vychovávať tu." Prehltne. Jedna časť jeho vnútra pulzuje takmer úspechom, našiel svoju dcéru. No druhá je ťažená neznesiteľnou prázdnotou, ktorá ho zaplavuje pri každej spomienke na Bernadett.

Eitber zlostne zatne čeľusť. „Takže ty si o mne vedel?" vyhŕkne obviňujúco.

„Nie," odpovie Neit. „Nepovedala mi to. Bola v druhom mesiaci, ale ja som o tom netušil. Neviem, prečo mi to zatajila." V skutočnosti však tuší a tá domnienka ho páli hlbšie než akákoľvek výčitka.

„Kedy si sa o mne dozvedel?“ spýta sa Eitber. Zahľadí sa na neho inak než predtým, už nie ako na neotrasiteľného vládcu ríše, ale ako na muža, ktorý je jej otcom. Prekvapuje ju, ako mlado vyzerá. Skôr než otca pripomína staršieho brata.

„Keď tvoja matka zmizla, zavolal som Sibyl. Povedala mi, že bola v očakávaní. Neskôr mi to potvrdili aj jej priatelia v paláci. Vraj mi to chcela povedať po trvalom prebudení… ale o tebe som sa dozvedel až včera. Nevedel som, kto si, kde si ani koľko máš rokov. Len som vedel, že mám potomka a že je v Snení.“ V jeho vnútri sa vynára spomienka na Bernadett, ako sa smeje. Ten smiech, ktorý dokázal rozptýliť aj najtemnejšie zákutia Snenia. Spomenie si, ako ju podpichoval, že najprv chce dcéru, potom synov. Vtedy to brali ako hru, ako nevinný žart. Teraz, keď sedí oproti Eitber, si uvedomuje, že mu to želanie splnila. Bez toho, aby o tom vedel. Bez toho, aby mu to stihla povedať.

„Zistil som, že mám dcéru, ale nevedel som, kto to je. Vrátil som sa na Bernadettin ostrov, uzamkol ho a začal k sebe priťahovať svoju súčasť, krv z mojej krvi. Keby bola kdekoľvek v ríši Snenia, ten ťah by ju priviedol ku mne. Len ona jediná by dokázala prejsť zámkom ostrova. Len ona jediná by sa objavila priamo predo mnou.“ Pozrie na Eitber. „A keď si sa zjavila… bol som rovnako prekvapený ako ty.“

Eitber stisne pery, hlas sa jej zachveje. „Keď sme zmizli… ty si nás vôbec nehľadal?“

„Hľadal som vás neustále. Všade,“ odpovie. „Nemohla si o tom vedieť, žiješ mimo paláca, mimo jeho diania. Si tu izolovaná. Ale myslím, že viem, kde je Bernadett. Pokúsim sa ju priviesť späť.“

„Kde je?“ vyhŕkne Eitber nedočkavo. Túžba po stretnutí s matkou jej rozžiari oči. Nedokáže sa dočkať, kedy ju uvidí.

„V Bdelom svete,“ vysvetlí Neit. „Tak ako ty, aj ona má vymazanú pamäť. Ale je to ešte horšie, narodila sa znova ako človek. A keď sa duša znovu vtelí, pamäť sa vymaže úplne. Väčšinou si

duše spomenú až po smrti, keď vstúpia do ríše Duchovna.“ Jeho myšlienky zablúdia k Sophie. Premýšľa, ako ju prinútiť, aby si spomenula. Ako ju prebudiť bez toho, aby ju zlomil.

Eitber uprie oči plné zmätku na Neita. „Nerozumiem tomu… Dá sa to vôbec?“ vysloví opatrne.

„Nedá. Je to proti všetkým zákonom,“ povie Neit stroho. „Budem hľadať spôsob. Netráp sa tým.“ Pohľad na Eitber mu pripomenie Bernadett, rovnaké zamyslené čelo, jemne zvraštené, a tie drobné vrásky okolo našpúlených pier, ktoré dodávajú jej tvári krehkosť a hĺbku.

Eitber sa náhle postaví, akoby chcela uniknúť vlastným myšlienkam. „Chceš si pozrieť dom, v ktorom žijem?“ spýta sa, aby zmenila tému. Neit len mlčky prikývne. Spoločne vstúpia do domu, presne takého, ako si ho pamätá. Všetko je na svojom mieste, ako v dobe, keď sem chodieval s Bernadett. Čas tu akoby zastal.

„Kde odpočívaš, Eitber?“

„Tu,“ ukáže na dvere na prízemí.

Neit sa na chvíľu zahľadí na priestor. „Tvoja matka tieto dve izby vytvorila pre staršie deti. Poď hore,“ vyzve ju. Keď vystúpia po schodoch, ukáže na troje dverí oproti schodisku. „Tu chcela mať detské izby pre mladšie deti.“ Potom otvorí jedny z nich – Bernadettinu detskú izbu. „A toto je presná kópia izby tvojej matky. Tie portréty na stenách… To je tvoja ľudská rodina: stará mama, starý otec a tvoj strýko Ettien.“

Eitber vstúpi dnu a pomaly si prezerá každý detail. Posteľ, skrinky, obrazy, drobné kresby, pravdepodobne ich maľovala jej matka ako dieťa. Všetko v miestnosti dýcha minulosťou, ktorú nikdy nezažila. Každý kúsok nábytku, každý obraz v sebe nesie fragment príbehu, ktorý sa pred ňou začína odvíjať. Atmosféra je nasiaknutá nostalgiou, tichou, nežnou spomienkou na dávne časy, ktoré spájajú matku a dcéru.

„Kde žijú?“ spýta sa Eitber vzrušene. V priebehu niekoľkých minút našla rodinu, o ktorej netušila, že vôbec existuje.

„Už nežijú,“ odpovie Neit tichým hlasom. „Ľudia nežijú dlho. Odvtedy uplynulo mnoho rokov.“

Spomenie si na časy, keď pracovala v kráľovských záhradách. Tam často počúvala príbehy a legendy o ríši Snenia, o ľuďoch, ktorí do nej kedysi vstupovali. Vedela, že ich život je krátky v porovnaní s časom v Snení, no nikdy sa o túto tému hlbšie nezaujímala. Teraz, keď zistila, že jej matka je človek, túži vedieť o ľuďoch každý detail, každú drobnosť, ktorá by jej pomohla pochopiť vlastné korene. Pohľadom opäť spočinie na portréte matky a v očiach sa jej zaleskne tichá úcta.

„Občas som sem chodila,“ prizná sa. „Ale myslela som si, že tu niekto predo mnou žil.“

Neit ukáže na veľké dvere na konci chodby. „Tu chcela Bernadett našu izbu.“ V jeho hlase sa zračí ozvena nenaplnenej budúcnosti, tej, ktorá sa nikdy nestala skutočnosťou.

„Máš palác, prečo si chcel žiť tu?“ Eitber nechápavo zvraští obočie.

„Nechcel,“ odpovie bez zaváhania. „Tvoja matka túžila po obyčajnom ľudskom príbytku v Snení. Vravela, že by sem cez víkendy vodila deti.“ Pri tej spomienke sa mu na tvári mihne krátky úsmev. Tá detinská predstava Bernadett ho stále dokáže dojať.

„Deti?“ vyhŕkne Eitber, oči jej zažiaria nádejou. „Mám súrodencov?“

„Nie, nemáš,“ utrúsi meravo. „Si naše prvé a jediné dieťa.“ Na chvíľu zavládne ticho, potom dodá: „Môj prvý a jediný potomok od počiatku vekov.“

Eitberine oči náhle zahalí jemný závoj smútku. Ten pocit ju zaplaví nečakane, pridávajúc váhu jej myšlienkam. „Ty si ma nechcel?“ vysloví potichu.

„Ak by som ťa nechcel, nebola by si tu,“ odpovie.

„Nemyslela som teraz… tu, v tvojej ríši," dodá Eitber. „Myslela som, či si vôbec chcel potomka. Dcéru."

„Už som ti odpovedal," uzavrie rozhovor tvrdým tónom, no pod povrchom sa skrýva niečo nevypovedané.

BÚRKOVÉ MRAKY

„Ustupuj len vtedy, keď si vytváraš priestor na rozbeh.“

Eitber

Neit a Eitber mlčky vykročia z domu. Ich kroky sú tiché, no myšlienky hlučné. Aj keď kráčajú vedľa seba, obaja sú uzavretí vo vlastnom svete úvah. Neit vníma pulzujúcu prázdnotu, ktorú Eitber, aj napriek jeho nádejam, svojou prítomnosťou nedokáže naplniť. Eitber, naopak, čelí očakávaniam neznámeho, snažiac sa spracovať množstvo pocitov, ktoré ju premáhajú. Nevypovedané slová a nevyjasnené pocity medzi nimi vytvárajú ťaživé ticho, ktoré oboch zviera.

„Teraz pôjdeme do paláca. Tam sa dozvieš viac o svojej matke,“ prelomí Neit ticho.

Eitber naňho pozrie bokom. „Ako ťa mám volať?“ spýta sa neisto.

„Ako by si chcela?“ Neitov hlas je takmer bezfarebný, v tej strohosti sa skrýva niečo neuchopiteľné.

„Otec?“ skúsi Eitber. Slovo visí vo vzduchu ako nevyužitá možnosť.

Keď sa ich pohľady stretnú, obaja takmer súčasne zavrtia hlavou. V Neitovej tvári sa nezachveje hnev, len ľahostajné odmietnutie. Zasunie si ruky do vreciek tmavého plášťa. „Volaj ma

pane. Aspoň zatiaľ," navrhne, akoby to bola najprirodzenejšia vec na svete.

Eitber naňho vyvalí oči. „Pane?! To myslíš vážne? Mám ťa volať pane?!" Hlas má ostrý, takmer urazený, no pod tónom sa skrýva neistota.

Neit vytiahne kútik úst. Nie je to úsmev, skôr náznak pohybu, ktorý by sa dal nazvať humorom len vtedy, ak by človek poznal jeho svet. Eitber pochopí, že to bol jeho jedinečný pokus o žart. Krátko sa rozosmeje, trochu nervózne, ako keď sa človek smeje niečomu, čo celkom nechápe.

„Dobre teda, Neit… pane…" uškrnie sa. „A čo ľudia? Môžem niekedy ísť do ich sveta?"

„Môžeš," prikývne. „Ale neviem, koľko génov máš po mne a koľko po Bernadett. Je možné, že v Bdelom svete budeš starnúť. Nie tak rýchlo ako oni, ale predsa. Ak by si tam ostala natrvalo, je možné, že o pár tisícročí zomrieš."

„Tomu nerozumiem. A čo tu v Snení?" vyzvedá Eitber s rastúcou zvedavosťou.

„Tu nestarneš."

Eitber si v hlave zrovnáva všetko, čo jej práve povedal. Myšlienky sa jej prekrývajú, ale jedna vystúpi nad ostatné. „A čo moja matka? Ako mohla ostať žiť tu s tebou v Snení… navždy? Veď bola človek."

„Ak človek zomrie v sne, má možnosť zostať v Snení naveky," odpovie jej bez najmenšieho náznaku emócie.

Eitber sa zamračí. „Chceš tým povedať, že moja matka musela zomrieť v spánku, aby mohla zostať pri tebe?" Hlas sa jej zachveje, oči stmavnú neblahým tušením.

„Áno. To bola naša dohoda," oznámi chladne. Nechce túto tému rozoberať. Stále si nie je istý, čo sa vlastne stalo, a možno si to ani nechce priznať.

Eitber sa naňho neveriacky pozrie. „Ty si ju zabil?“ vysloví napokon.

„Musel som ukončiť jej fyzický život,“ povie Neit potichu.

„Takže ty si nás vlastne obidve zabil!“ vykríkne rozhorčene Eitber. „Nejakým zázrakom ja žijem. Ale ty si zabil moju matku, ty si spôsobil celé toto nešťastie. A to má byť tá tvoja láska? Mal by si sa hanbiť!“

„Stačí,“ šepne Neit hrozivo tichým hlasom. „Opovažuješ sa súdiť mňa? Súdiť Bernadett?!“

Nad ostrovom sa začínajú kopiť búrkové mraky a jeho pohľad sa do nej zabodáva čoraz mrazivejšie. „Nemáš ani potuchy. Nepoznáš okolnosti. Mlč!“ Vietor sa dvíha, vzduch hustne. „Presťahuješ sa do paláca.“

„To isto nie!“ vyhŕkne Eitber drsne, hlasom plným vzdoru.

Neit priviera viečka. Vietor sa okolo nich preháňa ako zdivená sila, trhá im odevy, šľahá po pokožke a hýbe vzduchom do posledného atómu. Jeho moc narastá, ostré, prenikavé zvuky sa valia ríšou a splývajú so zábleskami bleskov, ktoré v trhaných intervaloch rozsekávajú temnotu nad ostrovom.

V tichu mysle sa Neit sústredí. Nepohne sa. Všetka jeho pozornosť smeruje dovnútra, kde sa snaží potlačiť divoký, nevyspytateľný, takmer neovládateľný vír emócií. Ale Neit ho ovládne. Musí.

„Môžeš ma prosiť, koľko len chceš, nikam nejdem!“ vyštekne zlostne Eitber. Vietor jej trhá slová z úst, ale ona stojí vzpriamene, neoblomne ako jediný pevný bod v rozbúrenom svete.

„Prosiť?!“ Neit neveriaco nadvihne obočie. „To bol rozkaz. Všetci, vrátane teba, sa mu musia podriadiť.“ Jeho pohľad sa do nej zabodne ako temný neľútostný meč. „To, že si moja dcéra, ťa nezvýhodňuje. Naopak, zaväzuje. A ak nesúhlasíš s tým, čo som povedal, opusti moju ríšu.“

Eitber zatne päste, krv jej stúpne do tváre. Pozrie okolo seba, nebo nad ostrovom je už úplne čierne. Obrovské mraky do seba

narážajú, vydávajú dunivé hromové zvuky, zatiaľ čo blesky nebezpečne pretínajú oblohu a osvetľujú všetko naokolo.

„Myslíš, že ma týmto zastrašíš? Nebojím sa!“ vykríkne vzdorovito, hoci vie, že to nie je pravda. Nikdy predtým nevidela nič také desivé. Vyzerá to, akoby sa k nim blížilo niečo obrovské, temné a nesmierne mocné. Niečo ako samotný koniec sveta.

„Ale mala by si,“ poznamená Neit.

Eitber sa chystá vzdorovať, no v tej chvíli do zeme tesne vedľa nej vrazí s ohlušujúcim rachotom blesk. Zem sa zachveje, vzduch sa roztrhne a ona stratí rovnováhu a padne na kolená. Neitov pohľad, hrozivo prenikavý, ju umlčí, skôr než stihne čokoľvek povedať. Napätie medzi nimi visí vo vzduchu ako predzvesť ďalšej búrky.

„Idem do paláca,“ oznámi stroho. „Dám ti pár minút. Buď prídeš za mnou a budeš sa správať ako slušný obyvateľ Snenia, alebo opustíš moju ríšu.“

„Vydieraš ma?! No pekne!“ odvrkne Eitber zlostne, ale odchádzajúci Neit jej poznámku ignoruje.

Kráča ďalej, no zrazu sa zastaví. Pomaly sa otočí, pozrie na ňu cez plece. „Ak by si nebola…“

„Čo? Tvoja dcéra?“

„Ak by si nebola nová a neznalá zákonov…“ precedí Neit cez zuby, no vetu nedokončí. Jeho silueta sa rozplynie v priestore. V tej chvíli mu dôjde, že síce našiel, čo hľadal, no jej prítomnosť mu začína narúšať priestor. Nie každý túžobne očakávaný nález je prínosom. Ak by bola znalá zákonov, aj napriek tomu, že je jeho dcérou, neváhal by ju vykázať. Bez výčitiek. Bez sentimentu. Pre Neita by bola len neželaným tieňom, narušením, ktoré ohrozuje rovnováhu jeho ríše.

Eitber sa frustrovane postaví, keď si naplno uvedomí, kto v skutočnosti knieža snov je. Nielen jej otec, ale Neit – vládca Snenia, ktorého samotná prítomnosť dokáže zlomiť aj tú najpev-

nejšiu vôľu. V hrudi cíti hlboký rešpekt zmiešaný s úzkostnou hrdosťou, že práve on je jej otcom. Avšak druhá časť v nej, tá, ktorú zdedila po ňom, pulzuje vzdorom. Cíti neoblomnú odvahu postaviť sa mu, vzoprieť sa jeho vôli, bojovať. Aj keď si je viac než istá, že by ten boj prehrala. Horúčkovito premýšľa. Postaviť sa mu a riskovať otvorený konflikt? Alebo sa poddať a prijať jeho podmienky, nech sú akékoľvek?

Neit ju môže vykázať z ríše. Kam by potom išla? Nič iné okrem Snenia nepozná. Tu má konečne pocit, že niekam patrí, že už nie je sama. Po takom dlhom čase získala miesto, ktoré môže nazvať domovom. *Čo ak vykázanie znamená zánik?* Tu má ostrov, dom, zvieratá a, samozrejme, svojho nevrlého otca. A práve on je jediným zdrojom odpovedí, ktoré tak veľmi hľadá. Ak sa mu postaví, stratí šancu dozvedieť sa pravdu o matke, o tom, čo sa skutočne stalo. Uvedomuje si, že nemá na výber. Musí prijať jeho podmienky. Musí sa podvoliť, ak si chce uchovať aspoň tú malú istotu, ktorú ešte má.

Netuší, koľko času uplynulo. Zlostne zatne zuby a s odhodlaním sa rozbehne k palácu. Beží, čo jej sily stačia, musí ho dostihnúť. „Drahý otče, mňa sa len tak ľahko nezbavíš. Uvidíme, kto z koho," hundre si vzdorovito popod nos.

Neit, ktorý pokojne debatuje s Theom, ju zbadá už z diaľky, len malý bod na horizonte, ktorý sa k nim rúti šprintom. Akoby jej išlo o život.

„Pane, niekto sa k nám valí. Podľa výrazu, pohybov i slov to vyzerá, že ide tvrdo po vás." Theo sa obozretne otočí. „Mám zasiahnuť?"

Neit sleduje Eitberin urputný beh a pobavene poznamená: „Nie. Patrí ku mne."

Eitber zabrzdí kúsok od nich. S vlasmi rozstrapatenými do všetkých smerov vyzerá, akoby práve vyšla zo zápasu s hurikánom. Lapajúc po dychu naňho zlostne zazrie. „Čo?!" vyprskne.

Jej pohľad ho prebodáva ako dýka, hnev v jej očiach je takmer hmatateľný.

„Dokážeš sa presúvať ríšou myšlienkou. Nemusela si utekať," podotkne meravo Neit.

Nervózne si upravujúc rozlietané vlasy cynicky zasyčí: „Ešteže si mi to povedal v pravý čas." Pohľad má ostrý, no v očiach sa zračí aj vyčerpanie.

„Nepýtala si sa," odvetí Neit pokojne. Ich pohľady sa pretnú ako dva meče. V očiach im vzplanie temný plameň. „Ako vidím, máš povahu po mne, ale ty… si to nemôžeš dovoliť."

Spoza paláca sa pomaly vynorí kráľovský drak Hertvig. Jeho mohutné krídla sa rozprestrú do strán a jediným silným mávnutím rozvíria vzduch tak prudko, že Eitber musí pevne zovrieť kamenné zábradlie mosta, aby ju nárazový vietor nezhodil z nôh. Hertvigove oči žiaria chladnou modrou, jeho prítomnosť naplní priestor tichým neochvejným majestátom. Keď dosadne, vietor stíchne a celé nádvorie akoby na okamih zadržalo dych. Eitber s rešpektom sleduje draka a uhladí si rozstrapatené vlasy.

„Pane, volali ste ma?" ozve sa Hertvig. Žiariacimi očami si ju pozorne premeriava, akoby skúmal, prečo stojí po boku vládcu a či znamená hrozbu alebo je len neškodná hračka.

Neit neodpovedá. Telepaticky už dávno vyslal príkaz všetkým trom strážcom, aby sa dostavili pred hlavnú bránu paláca. S pohľadom upretým vpred sleduje, ako po moste prichádza Leopold. Elegantne kladie jednu labu pred druhú, jeho krok pripomína precízny leví balet, pomalý, nezúčastnený, akoby sa ho naliehavosť situácie vôbec netýkala.

„Leopold, Hertvig, Theodor," prehovorí Neit, keď je Trinitas custodes konečne pohromade, a pohľadom ukáže na Eitber, „moja dcéra. Odteraz má do paláca voľný prístup. Zoznámte sa."

Strážcovia brány ostanú v pomykove. Takmer naraz sa prekvapene spýtajú: „Vaša dcéra?"

Neit neodpovie. Len zdvihne hlavu a pevným pohľadom preletí po svojich strážcoch, ktorí okamžite pochopia, že to nebolo oznámenie na diskusiu, ale neodvolateľný fakt.

Na Neitovo prekvapenie Eitber vyčarí milý úsmev, urobí úctivý úklon a pozorne si každého z nich prezrie. „Leopold, Theodor, Hertvig. Teší ma. Som Eitber."

Napätie vo vzduchu sa postupne vytráca, keď strážcovia prijímajú túto novú skutočnosť. Leopold sa spamätá ako prvý. Vystúpi dopredu a skloní hlavu na znak rešpektu. Hertvig dáva pozor, aby jeho krídla znova nerozpútali víchricu a aby mu od prekvapenia nevyšľahol z tlamy plameň. Opatrne prikývne a v tom presnom pohybe sa mu vo svetle zalesknú tmavomodré šupiny. Theo ju sleduje prenikavým pohľadom, no napokon len doširoka roztiahne krídla, nie ako gesto hrozby, ale ako tiché prijatie jej prítomnosti. Eitber v duchu dúfa, že týmto okamihom nadobúda nielen právo vstúpiť do paláca, ale aj rešpekt jeho strážcov.

BYŤ KRÁĽOVNOU JE STAV MYSLE

„Factum est factum. (Čo sa stalo, to sa stalo.)“

Leopold sa pomaly blíži k Eitber, každý jeho krok je tichý a plný dôstojnosti. Ona zmeravie. Miluje síce zvieratá, no tento lev v nej prebúdza strach, ktorý nedokáže potlačiť. Ustúpi o krok, potom ďalší, opatrne cúvajúc nachádza útočisko za Neitom.

„Neboj, predsa nezožeriem jediného potomka svojho šéfa,“ utrúsi ironicky Leopold. Eitber sa pomaly vynorí spoza Neitovho chrbta, pohľadom pevne sleduje leva. Je napätá, pripravená cúvnuť, hneď ako by sa niečo zvrtlo. Leopold sa k nej pomaly nakloní a opatrne ju ovonia, akoby si ju chcel uložiť do pamäti. Neit ich mlčky pozoruje, do diania zatiaľ nemá dôvod zasahovať. Správanie Eitber aj Leopolda zostáva pokojné, hranice sú jasné.

„Vonia ako vy a Bernadett,“ skonštatuje Leopold, potom opäť napriami svoju mohutnú hlavu.

Neit nereaguje. Bez jediného slova sa otočí a prejde kráľovskou bránou. Eitber ho rýchlo dobehne, v duchu si pripomína, že jeho odmeranosť nie je osobná, ale súčasť jeho podstaty. A tú musí prijať, či už chce, alebo nie.

Kráčajú mlčky tichým koridorom vedúcim do hlavnej sály. Leopold sa s nápadnou ladnosťou pretlačí k Neitovi, drzo odsotí Eitber a bez zaváhania zaujme miesto po jeho pravici. To gesto

jej neunikne. Je to tiché, no jednoznačné vyhlásenie: *Toto miesto patrí mne*. Pozrie na Eitber a s dôrazom, ktorý nemožno prepočuť, jedovato šepne: „Tvoja matka to pochopila skôr než ty." Eitber s grimasou prevráti oči, potichu si povzdychne a prejde na druhú stranu. Všetci traja v akejsi vznešenej harmónii vstupujú do hlavnej sály, kde ich už očakáva Vincent.

Neit v tichosti zachytí tok Leopoldových myšlienok, ktoré smerujú k Eitber. Sľub, ktorý kedysi dal Bernadett, v ňom stále rezonuje: že ochráni jej dieťa, tak ako kedysi chránil ju. Roky ich rozdelili, príležitosť na blízkosť sa stratila. Eitber je už dospelá. Ale sľub… ten nezostarol.

„Budem môcť navštevovať ostrov?" prelomí ticho Eitber.

„Áno. Ale bývať budeš tu v paláci. Odteraz je to tvoj domov," odpovie Neit bez záujmu.

Ich kroky sa nesú majestátnou hlavnou sálou, až sa napokon zastavia pri Vincentovi.

„Pane." Vincent sa ukloní, no jeho pohľad sa okamžite zastaví na Eitber. „Eitber, vitaj. Dlho si tu nebola," povie, zmätene presúvajúc zrak z jedného na druhého.

„Vincent, Eitber je moja dcéra," oznámi Neit tónom, akoby táto informácia bola rovnako samozrejmá ako samotná existencia. Vincent si rozpačito posunie okuliare bližšie k očiam, akoby mu ostrejší obraz mohol pomôcť zorientovať sa v udalostiach, ktoré sa v kráľovstve v posledných dňoch hromadia jedna za druhou. Neit pokračuje: „Zhromaždi kráľovskú radu. Zavolaj aj Matild." Potom sa obráti na Eitber a krátko kývne hlavou. „A ty, poď so mnou. Ukážem ti, kde budeš bývať."

Stúpajú po obrovskom schodisku a čoskoro sa ocitnú na prvom poschodí paláca. Neit len stručne poznamená, že celé podlažie patrí palácovému personálu, a bez ďalšieho zdržiavania pokračujú vyššie. Každým krokom sa približujú k rozsiahlej hale, ktorej klenba sa vznáša vysoko nad nimi a spája dve krídla paláca.

Ľavé je neobývané, práve naň myslel Neit, keď Bernadett povedal, že pre ich deti má voľné ešte celé krídlo. Chodba sa tiahne do diaľky. Po jednej strane sa rozprestierajú obrovské okná v tvare všetkých fáz mesiaca, zatiaľ čo na druhej strane sa radia desiatky veľkých dverí. Keď vkročia do chodby, Neit ukáže na rad zatvorených dverí: „Tu budeš bývať. Vyber si komnatu, ktorú chceš, a oznám Matild, čo v nej potrebuješ."

Eitber ho mlčky pozoruje, v obrovskom paláci sa cíti ako v inom svete, vzdialenom, chladnom a neznámom. „Zoberiem si túto prvú komnatu hneď skraja." Rozhodne sa bez toho, aby čo i len nazrela dovnútra. „A ty? Kde máš svoju komnatu?"

„Mám komnaty," opraví ju Neit a pohľadom naznačí smer k rozľahlému krídlu paláca oproti. „To sú moje súkromné priestory. Nikto, ani ty, tam nemá čo hľadať."

Eitber na chvíľu zaváha, potom opatrne ukáže rukou na chodbu vedúcu do jeho krídla. „Hmm… Povedal si, že máš komnaty. Nemohla by som bývať v jednej z nich?"

Neit sa na ňu nechápavo zahľadí. „Prečo?"

„Nepotrebujem celé krídlo. Stačila by mi jedna izba. Len… Chcela by som byť bližšie pri tebe." Zavládne ticho.

Neitov pohľad zostáva neústupný. „Si z celej ríše najbližšie pri mne. Viac je neprípustné," povie nekompromisne. Eitber len ticho prikývne. Na tvári sa jej mihne bezmocná grimasa, no neprehovorí.

Neit sa rázne otočí a opustí chodbu. Po niekoľkých krokoch sa však zarazí, za sebou nepočuje žiadne kroky. Otočí sa. Eitber stojí ako prikovaná, je napäto vzpriamená, ruky má zovreté do pästí, viečka kŕčovito zatvorené a pery pevne stisnuté. Vyzerá, akoby zápasila s neovládateľným záchvatom smiechu. Neit na ňu spod obočia nechápavo hľadí.

Keď sa jej výraz ani po chvíli nezmení, spýta sa: „Čo to robíš?"

„Povedal si, že sa môžem presúvať myšlienkou… tak to skúšam," zamrmle bez toho, aby otvorila oči.

Neit neveriacky zakrúti hlavou. „Uvoľni sa. Pomysli na miesto, kam chceš ísť. A hlavne vykroč." Eitber konečne otvorí oči. Napätie z jej tváre zmizne, ramená jej klesnú a uvoľní sa. Vykročí. V polovici kroku zmizne a ani nie o sekundu sa objaví pri Neitovi.

„Hurá, ide mi to! Funguje to!" zvolá radostne.

„Ideme," oznámi Neit stručne a bez ďalších slov sa stratí na schodisku.

Po krátkej prehliadke vstupujú bok po boku do pracovnej sály, kde ich očakáva celá kráľovská rada. Stratég, archivárka, knihovník aj Leopold už zaujali svoje miesta. Matild stojí zmätene pri tajuplne mlčiacom Vincentovi, ktorý si pánovo prekvapivé oznámenie zatiaľ ponecháva pre seba.

Neit pristúpi k stolu, no nezaujme miesto. Zostane stáť, rukami jemne prechádza po jeho okraji, akoby si potreboval usporiadať myšlienky. S tichým šuchotom šiat sa Eitber postaví po jeho ľavici, už vie, že miesto po pravici patrí Leopoldovi. Neit sa napokon nadýchne a pevným hlasom prehovorí: „Toto je Eitber. Moja a Bernadettina dcéra."

Po jeho slovách sa pracovná sála ponorí do ticha. Všetci prítomní v nemom úžase hľadia na Eitber, jej prítomnosť ich vracia do čias, o ktorých si mysleli, že sú dávno uzavreté. Bernadett poznal každý, vedeli, že bola Neitovou nevestou a čakala jeho dieťa. A teraz, s hlbokým pochopením váhy tohto okamihu, upierajú pohľady na prvého potomka svojho pána.

Eitber a Neit mlčky stoja bok po boku, ich telá aj výrazy tváre zrkadlia jeden druhého. Členovia kráľovskej rady ich v duchu nenápadne porovnávajú. Eitber síce nie je jeho presnou kópiou, no nemožno poprieť, že je jeho. Vincent si v duchu povzdychne: *Ako je možné, že som to nevidel?* Nesie v sebe črty po Bernadett, no

tá Neitova podoba je neprehliadnuteľná. Eitber je nižšia a útlejšia než Neit. Farbu vlasov zdedila po ňom, tú istú modročiernu, len v podobe jemných kučier, ktoré pripomínajú Bernadett. Jej zachmúrený výraz však pôsobí skôr ako odraz Neita než jej matky. V očiach sa tmavý odtieň modrej prelína s jasným zeleným odleskom. No jej pohľad je neomylne Neitov. Priamy, prenikavý a hlboký ako samotný vesmír.

Matild sa odhodlá a spontánnym vrelým vzdychom prelomí trápne ticho: „Ach, Eitber, dievčatko, poď ku mne." Podíde k nej a srdečne ju objíme. „Ja som Matild. S tvojou matkou sme boli veľmi dobré priateľky. Som taká rada, že si tu. Už som ani nedúfala," zašepká a do očí sa jej tisnú slzy.

„Matild, vezmi Eitber do kuchyne, priprav jej niečo na jedenie a potom jej pomôž zariadiť izbu," zavelí Neit.

Eitber bez slova vykročí za Matild. Jej myseľ je zahltená novými tvárami, miestami a pocitmi. V jedinom okamihu sa jej život obrátil naruby.

Matild, akoby vycítila jej vnútorný zmätok, ju priateľsky objíme okolo pliec. „Tak poď, moja," povie nežne a vedie ju preč.

Neit sa usadí na trón a jedným gestom ruky dá pokyn, aby sa kráľovská rada posadila. „Sergej, ty ju oboznámiš so zákonmi a fungovaním ríše. Lujza, tebe zverujem archívy a dejiny nášho kráľovstva." Jeho pohľad sa zastaví na knihovníkovi. „Samuel, ty ju uvedieš do snovej histórie ľudí a kráľovskej etikety. Neponáhľajte sa. Máte čas."

„Pane, so všetkou úctou," ozve sa stratég, hovoriac za všetkých, „máme ju vzdelávať v rozsahu, aký sa poskytuje budúcemu panovníkovi ríše?"

„Nie," odpovie Neit pokojne. „Úplne postačia základy, ako funguje ríša, čo je dovolené a čo zakázané, ako sa správať. Jednoducho všetko, čo ovláda takmer každý obyvateľ Snenia."

Neit dobre vie, že výučba hodná panovníka by už nebola možná. Musela by začať od narodenia, a ani to by nezaručilo úspech. Eitber nemá dostatočnú moc ani schopnosti. Hoci v nej koluje jeho krv, spolovice je človek. Pozrie na členov kráľovskej rady a krátkym kontrolným pohľadom sa uistí, že jeho slová dopadli presne tam, kam mali. „Môžete odísť. Vincent, Leopold, vy zostaňte."

Rada sa rozíde a ich kroky postupne utíchnu. Keď zostanú pri stole sami, Vincent si nervózne upraví rukávy, nadýchne sa a napokon prehovorí o tón vyššie, než by chcel: „Pane… čo sa to deje? Včera Bernadett, dnes Eitber." Zaváha, hľadá slová, ktoré by dávali zmysel. „Som rád, že sa všetko akoby vracia do správnych koľají, ale úprimne… nerozumiem tomu." Nepokoj sa mu zračí nielen v očiach, ale aj v napätí ramien, v spôsobe, akým stojí, v drobnom zaváhaní hlasu. Celý jeho výraz prezrádza, že sa snaží držať krok s udalosťami, ktoré ho presahujú.

Knieža snov im v stručnosti vysvetlí, ako prišiel na to, že Eitber je jeho dcéra. Sťažka pripúšťa, že si Sophie na nič zo sna nespomína. „Takže teraz musím nájsť spôsob, ako jej oživiť pamäť, predtým ako Sophie zostarne a zomrie," uzavrie svoje rozprávanie.

„Pane, ste si istý, že je to Bernadett?" opýta sa Vincent opatrne.

„Bol si tu včera, videl si to, čo ja. Prečo pochybuješ?" Neit si ho skúmavo premeriava pohľadom.

Vincent si neisto požmolí dlane. „Len som opatrný. Aj Alfa si vie vziať podobu hocikoho."

„Alfa netuší, ako nás Bernadett familiárne oslovovala ani že bola tehotná. Alfa nemá sny, nesníva a bez môjho pozvania sa do ríše nedostane. Vytiahol som Sophie z jej snovej bubliny a potom si pred nami oboma spomenula na Bernadett."

„Hmm. Možno by vám so Sophiným spomenutím mohla pomôcť práve Eitber. Puto medzi matkou a jej dieťaťom dokáže zázraky," navrhne nečakane Vincent.

„Možno. Počítam aj s tou možnosťou. Ale najskôr musí Eitber vedieť, kto vlastne je ona sama, kam patrí, a o to sa postaráš ty, Vincent. Až potom, kto je jej matka.“ Neit pokračuje: „Všetky obrazy, na ktorých je Bernadett, zavesíš späť do sály spomienok. Dáš jej Bernadettin denník a Bernadettinu snovú históriu odovzdáš mne. Musím ju scenzurovať.“ Potom uprie pohľad na leva. „A my dvaja, Leopold, v najbližšom čase musíme do Ruska po Hebe a Hathor. Cestou sa pozrieme po 147,“ dohovorí a stratí sa v priestore.